

[Jesper Simonsen.]

Side, siger det ærede Medlem. Men saa maa man jo slaa ind paa Vejen. Opgaven, som her er stillet, og som man beskæftiger sig med, er overmaade vanskelig, og man kan næsten sige, at det nærmest er overraskende, at man dog har kunnet naa til Enighed om noget, og at der virkelig er Udsigt til, at et ikke ringe Antal Stater vil ratificere den foreliggende Overenskomst. Den er dog Udgangspunktet for videre Forhandlinger, som vi maa haabe vil kunne bringe de Tanker fremad, som det store Flertal her i denne Sal, ja, jeg kan vel sige alle, hylder.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann siger, at ingen holder og ingen vil holde en Overenskomst som denne. Jeg ved imidlertid ikke, med hvilken Føje det ærede Medlem kan sige noget saadant. Den Dag, Overenskomsten er ratificeret, maa vi dog gaa ud fra, at de Stater, der har ratificeret den, ogsaa vil holde den. Man kan ikke paa Forhaand, forekommer det mig, afgive en saadan Udtalelse, at ingen holder den og ingen vil holde den; det er efter min Opfattelse at svække hele dette Arbejde og at stille det Bidrag, vi kan yde til det, i en saadan Belysning, at det kun kan virke skadeligt.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og sluttelig anbefale Forslaget til Vedtagelse. Jeg ønsker meget, at den kommende Udvalgsbehandling maa blive saa kortvarig, at Danmarks Tilslutning kan foreligge inden den 1. November.

Hans Hansen: Jeg skal kun ganske kort erklære, at vi fra vor Side som Følge af hele den Betragtning, vi anlægger paa Toldspørgsmaal og Handelssamkvem mellem Nationerne, naturligvis maa hilse dette Forslag med Tilfredshed. Ogsaa jeg har ondt ved at forstaa det ærede Medlem Hr. Drachmanns Motivering, og jeg kan ikke se andet end, at den hviler paa et, om jeg saa maa sige, fundamentalt Fejlsyn med Hensyn til, hvordan disse Foranstaltninger virker. Jeg kan ikke se andet end, at hvis vi overfor det beklagelige, der er sket gennem vor store sydlige Nabos Opfattelse af Mestbegunstigelsesretten — noget, man har mærket i vide Kredse herhjemme —, skulde gaa ind paa det ærede Medlem Hr. Drachmanns Betragtning: at vi ikke skulde finde os i noget sligt, men foretage Modforanstaltninger, vilde det kun betyde, at vi kom til at give mere for de Varer, vi skulde købe, at vi med andre Ord blev ramt to Gange. De omtalte Foranstaltninger mener vi er Grunden til, at vi faar mindre for de Varer, vi udfører, i hvert

Fald til en Begyndelse, indtil det hele har fæstnet sig, og til Hensigten med de i Udlandet foretagne Foranstaltninger er opnaaet. Tolden er ikke rettet mod Udlandet, men kun mod Landets egne Børn, og det gælder baade det, der er sket dernede, og de Foranstaltninger, som det ærede Medlem pegede paa. Det ærede Medlem bestræber sig for i Lighed med hele det konservative Folkeparti ved enhver Lejlighed at gøre Propaganda for, at vi skal foretage Foranstaltninger af samme Art, men hvis vi nu gaar med til en Ratifikation, som betyder, at vi ikke kan foretage nogen Toldforhøjelse, saa vil det blive vanskeligt for det ærede Medlem og hans Parti at komme til at tale om Toldforhøjelse de første to Aar.

Jeg vil paa min Gruppes Vegne anbefale en hurtig Behandling af Forslaget og paafølgende Ratifikation, fordi ogsaa jeg mener, vi maa støtte enhver Bestræbelse, der gaar i den Retning.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg kan takke de fire ærede Ordførere, der har givet deres Tilslutning, for den Styrke, hvormed de har gjort det, og for deres Beredvillighed til hurtigt at gennemføre Forslaget. Derimod maa jeg sige, at jeg har ikke nogen særlig Grund til at takke den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, i hvert Fald ikke for Tilslutning — maaske nok, fordi han ikke med større Styrke argumenterede imod Forslaget og ikke trak Forhandlingen ud. Men Tilslutning var der jo ikke Tale om fra hans Side.

Det ærede Medlem talte om Forhandlingerne i Genève, og han talte om dem — jeg ved ikke, om jeg skal sige med mild Overbærenhed eller med overlegen Ringeagt, jeg har nærmest det Indtryk, at det var det sidste, der var den bærende Stemning hos det ærede Medlem. Det ærede Medlem satte i Modsætning til de Mennesker, der omgikkes hinanden dernede og holdt Fester og holdt Taler, og jeg ved ikke hvad mere, dem, der i deres Hjemland maatte slide med Dagens Problemer. Ja, jeg tror dog, jeg har Lov at sige, at de, der møder i Genève til den Art Forhandlinger, er de samme, som hjemme slider med adskillige af Dagens Problemer, og de fortsætter med det dernede. Og hvis man skal komme til en virkelig Forhandling Landene imellem, mon det saa ikke er en ganske praktisk Form, at de, der i hvert Land arbejder med dette Spørgsmaal, af og til mødes og skifter Ord derom?

Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at man skal undgaa store Forkyndelser, Vedtagelser af Beslutninger, som ikke